

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ ΤΟΥ Κ. ΝΤΖΟΡΜΠΑΤΖΟΓΛΟΥ

— Βάι! Βάι! Βάι! Νέ ντιρ μπου!... Μουρμούριζε ό κ. Πρόδρομος Ντζορματζόγλου, πρόσφυξ άδελφός από τά κατάβαθα της Μικράς Άσίας, Χριστιανός Όρθόδοξος, που είχε πάντα ξεχωριστό στασιδι στην έκκλησία, που φιλούσε τó χέρι του παπά, όσάκις έπαιρνε αντίθετο, που είχε προσφωνήσει κάποτε τόν βουλευτή κ. Παρασανίδη σέ μιά του επίσκεψη στόν προσφυγικό συνοικισμό, άνθρωπος σοβαρός και ήσυχος, οικογενειάρχης εύλαβής και έλειμων, ουδέποτε έλθων εις σκέψεις πονηράς, ουδέποτε διανοηθείς άπιστίαν εις βάρος της σύζυγου του κυρίας Εύπραξίας, τó γένος Χαλβατζίδου, ουδέποτε έλθων εις λογισμούς κακούς, ουδέποτε ένοχληθείς από την άμαρτία, γυρίζοντας κάθε βράδυ στίς όχτώ στό σπίτι του και φεύγοντας στίς έννιά τó πρωί, άφού σταυροκοπιόταν με κατάνυξι, βοηταζόταν κι' έτακτοποιόταν δεόντως από την σίνενοτό του κι' έπαιρνε από τó κεφαλόκαλο τίς σχετικές στερεότυπες συμβουλές:

— Νά προσέχης τ' αυτοκίνητα!...

— Νά προσέχης τ' αυτοκίνητα!... Νά μην περπατάς καταμεσής του δόκιου!... Πρόσεξε νά μην άρτησης τσιγάρο άναμμένο στό μαγαζί!... Και θυμήσου τó βράδυ ν' αγοράσης ένα κοπιό μιογιά καλή για τά παπούτσι.

— Έννοια σου, Εύπραξία μου, και θά προσέχω, έλεγε με την χαερά προφορά του, σάν νά κατάνει μπουλουγούσι καυτό, ό κ. Πρόδρομος.

— Άλλά σήμερα — βάι, βάι, πίσω μου σ' έχω, Σατανά! — έχει πού ό κ. Πρόδρομος καθόταν και περιμένε τó τραί, μέσα στό παγοθύρι πού τόν ζύριζε, νά ό πειρασμός — ξερακίμενος νάναι! — με κοπιό φουστανάκια, άνοιχτό λαμό, γαμπίτσες στρογγυλές, σάν κοπανέλλια, ματάκια γεμάτα πύρ της Κολάσεως, ατάκια μικρά και ροδαλά, σάν καρμελίτσες, χειλάκια βαμμένο, κατακόκκινο, φωτιά, κουνήματα και σκέριστα, λιγώματα και νάζακια, φυντανάκι τέλειο κι' ένδιαφέρον, κι' από τούς τρόπους και τή συμπεριφορά του... έξηγησιμόν!

— Βάι-βάι, Άλλά μπελασιμβερσίον! Είπεν ό κ. Πρόδρομος Ντζορματζόγλου στή γλώσσα του μπαμπά του και σταυροκοπήθηκε κάτω από τó έπανοθύρι του. Συγχρόνως δοκίμασε νά κλείσει και τά δυό τóν μάτια για νά μη βλέπη τόν πειρασμό, αλλά δέν κατορθώσε νά κλείσει παρά μόνο τó ένα, κι' από κατά τρόπο διφορούμενο και πονηρό, όστε νά τόν έννοηση ή νά τόν παρξηγήση τó κοριότι!... Μαζύ δέ με τó κλείσιμο του ματιού, έκανε και μισή κλίση άπ' άριστερά, για ναρθή πιο κοντά στήν τρυφερή πουλάδα — αλλά όρθια ήμάς από τó Πονηρού! — και νά μη χάση έτσι την έπαφή μαζύ της, μέσα στό μεγάλο πλήθος τόν συνεπιβατών του τραί, στό όποιο άνέβηκε εύθης μετά τόν πειρασμό... ***

— Άλλά αυτό θά πη νά είνε κανένας τυχερός!... Όχι μοναχά δέν έχασε την έπαφή με την πουλάδα, ό υπό τó κράτος πειά του Πονηρού διατελών κύριος Πρόδρομος Ντζορματζόγλου, αλλά και βρέθηκε μαζύ της, στριμωγμένος καλά σέ μία γωνία του τραί, από τόν κόσμο τόν πολύ πού είχαν άνέβει επάνω.

Έκει, άπ' τά βαρειά τραντάγματα του όχηματος και τίς άπότομες κινήσεις του ζωντανού φορτίου, έλεφετε κι' ό Ντζορματζόγλου πάνω στό θηλυκό και προσετριβετό και συνεζυμώτο μαζύ του κι' άλλοτε αισθανόταν τή μισοχανασινή της — ίσως νά μισοχολούσε κι' από τίς πολλές ποιμάδες — νά τόν χαιδέιη στό πρόσωπο και νά τόν μεθάει — γκούλι κιμπι — σάν ανροβόλος αύρα της άνοιξέως, κι' άλλοτε πάλι τόν άναβε και τόν φλόγιζε ή ζεστή και τρυφερή της σάρκα... — Βάι-βάι, γιωβρούμ... ***

Τήν πρώτη αυτή άπόλαυσι και εύτυχία διαδέχτηκε, σέ λίγο, και δεύτερη, ακόμα περισσότερο εύχάριστη. Ό πλήρης χαριτών εκείνος Σατανάς, τó τρυφερό και ρουφηχτό θυγάτριον, με την άνάχη ίσως — αλλά ίσως και την πρόφρασι — ότι λόγφ του συνωστισμού έφρανε την ίσορροπία του, άφινότανε — άν

— Η κ. Εύπραξία Ντζορματζόγλου.

όχι ψυχή, πάντως όμως σωματι — στίς φροντίδες του κ. Ντζορματζόγλου, ό όποίος αναγκαζόταν έτσι νά τó κρατή άλλοτε από τή μέση κι' άλλοτε κάτωθεν της μέσης, για νά τó ύποστηρή, άκαλόγως τών διακυμάνσεων τών πλήθους τών έπιβατών και τών τρανταγμών του τροχοδρόμου.

— Ω, Θεέ μου! έποια έπίγειος εύδαιμονία!...

Ό κακοκίρηξ ό Πρόδρομος άναβε, φλογιζόταν κι' έλιωνε. Έλεφετε άπάνω στό κοριότι, τó έσφιγγε, τó πασιπάτε, τó έθώπευε, καιγόταν όλόκληρος, όπως ή φλεγόμενη βάτος της Γραφής!... — Βάι, άμάν σεκεριμ!...

Νόμισε πειά πώς βρισκόταν μέσα σ' ένα θεριό και ήδονικό χαμάμι, ή σ' ένα δωμάτιο με παρομένα καλοριφέρ και υ' όλο τó τσουχτερό κρύο πού έπικρατούσε έξω, αναγκάστηκε νά ξεκουμώση τó παλτό και τó σακκάκι του, και δυό κοπιότιά από τó γελέκο τόν άκούια. ***

Άλλά ή εύδαιμονία, καθώς έλεγε, μού φαίνεται, και ό σοφός εκείνος γυναικοκατακτητής Σολομών, είνε πράγμα πού δέν διαρκεί πολύ στόν ψεύτικο έτούτον κόσμο.

Τό τραί κατέρωγε τίς άποστάσεις, χοροπηδόταν και τρανάζοντας πάνω στίς γραμμές κι' όταν, τέλος, έφτασε σέ μιά στορφή και στάθηκε λίγο παρακάτω, τó κοριότι γλύστρησε από τó πλευρό του κ. Προδρόμου και κατέβηκε, άφού τού έφριζε ένα βλέμμα γεμάτο πύρ και φλόγα.

Ό κ. Πρόδρομος, άμα έννοιωσε ότι τó θυγάτριον της Εύας — άμάν κοπιότι, άς πάει κι' ό Παράδεισος! — όταν έννοιωσε, λέμε, ότι τó θυγάτριον της Εύας άπεσπλάθη από τίς άγκάλες του, αισθάνθηκε νά τού φεύγη όλόκληρη ή ζωή του. Πήρε λοιπόν την άπόφασι νά τó ακολουθήση... αλλά ός πού νά σφύρη τούς άλλους έπιβάτες πού ήσαν σαρδελιασμένοι μέσα στό τραί, και νά κατέβη κάτω, τó κοριότι είχε χλαβί από τά μάτια του. Έμεινε έτσι στήν ξένη εκείνη γειτονία, μόνος, μέσα στό τρίστορο, δεγνόμενος από τόν παγομένο βορηά, πού φρουσσε, θά νόμιζε κανείς, από παντού!

Η ψύχη κι' ή κακοκίρηξ της γεμωνιάτικης αυτής ήμέρας τόν έφεραν έξω από τά σύγκαλά του. Θυμήθηκε τότε την Εύπραξία του κι' άποφάσισε νά γυρίση, όπως ό άστος ήός, στό σπίτι του. Κι' ός πού νάρθη κανένα άλλο τραί, θυμήθηκε ν' αγοράση ένα κοπιό μιογιά τών παπουτσιών, όπως τού είχε συστηθή τó πρωί ή γυναίκα του.

Άλλά όταν έφτασε στό πλησιέστερο μπακάλικο κι' έβαλε τó χέρι του στήν τσέπη του, είδε ότι τó πορτοφόλι του δέν βρισκόταν εκεί.

Τότε διαλύθηκαν από τó πνεύμα του όλοι οι πειρασμοί και κατάλαβε τί τού συνέβη. Ό μπακάλης τόν κώπταξε περιεργά. Άλλά, σάν πονηρός Άνατολίτης, ό κ. Πρόδρομος κατάλαβε συγχρόνως και τί σαματάς θά γινόταν άν έπήγαινε στήν άστινωκία. Αποφάσισε λοιπόν νά καταπιή τó πάθημα και νά μην τó εμπιστευθή ούτε στόν πνευματικό του τόν Γερβάσιο.

— Βκάι, κιοπόγλου-κιοπέξ! Περιορίστηκε μόνον νά φράξη όλες του τίς τσέπες για νά βούι με ά και πενήντα, όσα ακριβώς του χρειαζόντουσαν για τó είσιτήριον του τραί μέχρι του συνοικισμού του!... — Βάι, κιοπόγλου-κιοπέξ!...

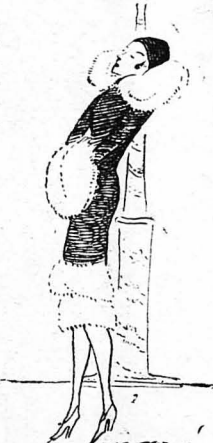
ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΠΗΓΑΔΙ ΤΟΥ ΒΕΝΙΑ

Στη Χίο λένε πώς βρισκόταν ένα πηγάδι πολύ βαθύ, στό όποιο μένει ένας άνθρωπος πού ονομάζεται Βένιας. Ό Βένιας αυτός, άμα φτάσουν τά μεσάνυχτα, άφνει την κατοικία του και καθελικεύοντας ένα άλογο αρχίζει νά καλπάζη και νά πλανιέται μεσ' στή νύχτα. Όταν κουραστεί από τó τρέξιμο, ξαναγυρίζει και σιγχετα πάλι στό πηγάδι. Όποιος λοιπόν πει άπ' τó νερό του πηγαδιού έκεινη τή στιγμή, χάνει τά λογικά του και γίνεται λωλός. Γι' αυτό, άμα θέλουν στη Χίο νά πούν κανέναν λωλό, τόν λέν πώς ήπιε άπ' τó πηγάδι του Βένιας.

— Όταν έβαλε τó χέρι του στήν τσέπη...

— Φυντανάκι τέλειο και... έξηγησιμόν!

— Ό μπακάλης τόν κώπταξε περιεργά...